

הסרט האסור של צ'פלין מוקרן בחשאי

ז'יסקר ד'אסטן ורעייתו אן אנימון: כובע אופנתי ועלמה

רעיית ז'יסקר בילתה ערב בהרמון השייך

— מאת גדעון קוז, פריז —

הנשיא ז'יסקר ד'אסטן חזר מרובצה מאד מהצלחתו במסעו בניסיונות הכנסת הערכיות, לא כן אשתו ונשות השרים שהתלוו אליו. זה התחיל בקבלת הפנים הרשמית שערך שליט כורית, השייך אל-ג'עבר, לכבוד ז'יסקר, שבה לא הורשתה להשתתף הגברת אן אנימון ז'יסקר ד'אסטן. למפת בלוויית צוות נשותיו. גם בהמשך המסע היתה אן אנימון "נעלמת" מיד עם רדתה מהמטוס ועוד לפני שיצא בעלה לסקור את משמר הכבוד. גורלן של נשות השרים הצרפתיים היה משפיל עוד יותר. הן הורדו במדרגות החרום של המטוס על מנת שלא להיראות חלילה לעין המצלמות. לקראת טיפוס המסע החלה הגברת ז'יסקר ד'אסטן לחבוש כובע "אופנתי" אשר רעלה ארוכה וירדת משוליו. סגולה בדוקה נגד השמש ונגד התנכלויות ניספות מצד חוקי האיסלם. מה לא עושים בשביל המולדת.

המסע השמור ביותר בפריז נערך, כמועדים קבועים, דווקא כאולם ה"מינמטק" הנודע, מיסודו של אנרי לנגלואה, בארמון שאין המוזמנים המאשרים זוכים כשיחת טלפון המזמינה אותם כשמה של גברת מסוימת להקרנת סרט מסוים. הגברת היא ליידי אונה צ'פלין, אלמנתו של השחקן הנודע, והסרט — "דעת הקהל" (או "אשה פריזאית"). סרטו היחיד של צ'פלין שנאסר להקרנה פומבית עלידי יוצרו והיום מומשיכים יורשיו בקללת הנצח שהטיל.

צ'פלין עשה את "דעת הקהל" ב-1923. זה היחיד בסרטיה פרט ל"רוזנת מהונג קונג", בו הוא עצמו מופיע בתפקיד אפיזודי קטנטן בלבד. זוהי מלודרמה על נערה המגיעה לפריז ומאבדת את תמימותה. עם צאתו זכתה הסרט לשבחי הביקורת, אך נכשל כשלון קופתי חרוץ. הקהל רצה מצ'פלין קומדיות — ובהשתתפותו. הכשלון השפיע עליו עד כדי כך שהשמיד את כל עותקי הסרט. פרט לאחד שהופקד בידיו של אנרי לנגלואה. וזה 57 שנים נערכות הקרנותיו בפני "מועדון המאמנים והמשימים".

צ'פלין

בכל פרשת השנאה-אהבה של צ'פלין לסרטו מעורבת (כמובן) פרשת אהבה-שנאה לאשה שהיתה גם כוכבת הסרט. עדנה פרביאנס. היא הייתה בת זוגו של צ'פלין בסרטיו הראשונים וכאשר עמד לפתוח בשותפותו בחברה החדשה "יונייטד ארטיסטס", שהיה בין מקימיה, ביקש, כמחנת פרידה, "להפוך את עדנה לכוכבת". הוא ראה בכשלון הסרט גם את כשלונו האישי כלפיה. נסיון נוסף שעשה לשלבה ב"האיילת" של פון סטרנברג. כלל לא ראה אור, וכל עותקיו הושמדו. צ'פלין רצה את עדנה מושלמת או מתה, והיא נפטרה אלמונית ב-1958.

נויקדש לאיסלם בנודריד

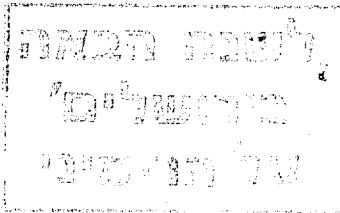
לאחר מאבק סוער בהשתתפות לא פחות מ-55 מדינות, זכו דווקא אדריכלים מן הרפובליקה העממית של פולין במרכז הוועידה האיסלאמית להקמת מרכז לתרבות האיסלם במדריד.

המרכז ישתרע על עשרת אלפי מטרים מרובעים שהקציבה לצורך זה עיריית מדריד ומטרותיו: "לשמש מקדש ושגרירות לתרבות האיסלם ומקום מפגש לעולם כולו". הפולנים, חברה מן העיר קאטיוביץ, גברו במכרז על מתחרים צרפתיים. העתון הוורשאי, "זיצ'ה ווארשאווה" אינו מוטרד מכך שאדריכלים סוציאליסטים יבנו מקדש לאיסלם. לעומת זאת הוא מביע גאווה רבה על כך כי שוב הוכחה רמתם הגבוהה של האדריכלים הפולניים.

הנשיא דאג לעתונאים

יחס של נסיך הנפט ליאנון שליוחי העתונות הצרפתית שנלוו למסעו של ז'יסקר ד'אסטן, יש להודות, נדיר ביותר.

בניסיונות אבר-דאבי קיבל כל עתונאי שעון שערכו נאמד בכאלף דולר, ואילו העתונאית זכו במצית זהב עם חותמת השליט. אגודת כתבי הנשיאות הכינה רשימה שמית של המקבלים על מנת שאיש לא יקופח. הנשיא דאג לבתביו. מה עוד שעכשיו יהיה להם, בוודאי, קל יותר לשכוח פרשיות רחוקות כמו מתנות היהלומים של בוקאסה לז'יסקר ולבני משפחתו.

אנריקו מסיאס מתכוון להופעתו המובטחת על פיסת הרסיני ב-19 בוגר במבר, בעת טקס הקמת מישכן לשלש הדתות המונותאיסטיות, שמכין הנשיא סאדאת. אנריקו רוצה לשיר שם "לשנה הבאה בירושלים", בתוכנית של מופעו האחרון ב"אולימפיה" הוא מצג את עצמו כ"יהודי ציוני ויוצא צפון-אפריקה". וכציוני אמיתי הוא מודאג מן התמינות האנטי-ישראליות בדעת הקהל העולמית ומהיחס לחוזה השלום עם מצרים.

"היום הוא הזמן לבדית, לאחדות ולהזדהות על מנת למנוע את השמדת מדינת ישראל", אומר אנריקו, "מצדה לימדה אותנו: לעולם לא עוד! ומירוסו: יותר לא ישימונו".

ישו באיצטדיון הכדורגל

מי שראוי בהחלט לתואר "כסיל דה מיל של התאטרון הצרפתי" הבינאי והשחקן רובר חוסיין, עשה זאת שוב.

הצגת ענק נוספת שלו, בהשתתפות מאות משתתפים, "דנטון ורובספייר", זכתה לחודשים ארוכים של הצגה באולם הענק של ארמון הקונגרסים בפריז. מי שהציג בפני הפריזאים, באותנטיות כה רבה, את המהפכה הצרפתית, ולפני כן את "הגיבן מנוטרדם" באולם היכל-הספורט, מבקש לפנות עתה אל הכרית החדשה, ולהציג את "איש ושמו ישו", המפיקים, אף כי הם בוטחים יותר ויותר בהצלחת סוג זה של תיאטרון ראווה, מציינים לו להסתפק לעת עתה ב"שלושת המוסק" טרים". אבל את רובר חוסיין זה לא מעניין. הוא מתעקש על ישו. הפעם, כנראה, באיצטדיון הכדורגל של "פארק דה פרנס", למה לא?

רובר חוסיין

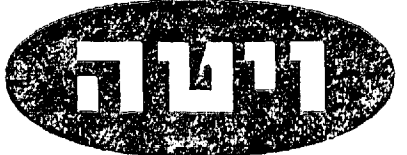
ההכנסות - לקיבוצ מרחביה

ניקוד הוציאה היתה לבני עשר שנים ומרת ידועה בצרפת. היא התפרסמה כשירים כמו: "אני פוחדת מאהבה", "כחיים כמו במהממה", "המו ימפור אורי". היא כתבה אפילו רומנים שנמכרו טוב. היום הוציאה לפריז לביכור עם שלושה שבועות שלוש טבעות שאושרו לה, דבריה, בחפזיה מטעם קיבוץ מרחביה בו היא חברה זה שבע שנים.

מלחמת יום-הכיפורים גרמה לה להכרת שהיא הביא יותר תועלת עם מאשר בפריז. תחילה עברה בענף הכותנה והאשכוליות. היום היא אחראית לאוכל הדאטטי ל-250 מחברי המשק שהם בעלי בעיות גירור. גם עברית הספיקה ניקול ללמוד באוניברסיטה העברית בירושלים. ובכל זאת ניצלה את תקופת שבע השנים גם לכתובה. 300 שירים ורומן גדול אחד. היא מקווה למכור אותם טוב בפריז, וההכנסות כולן-למשק. על ענף כזה בטח לא חשבו שם.

מרק בשר כפרי עם אטריות ביצים הרבה יותר מהמרק.

מרק בשר עם אטריות ביצים, מסדרת מרק הכפר של ויטה, עשיר ומשביע, טעים וביתי. הוא סמיך ומלא תוכן, ומכיל כדורי בשר, אטריות ביצים, גזר, סלרי, כרוב מסולסל, בצל שמיר ותבלינים.

המרק הנבחר

- מתכון מיוחד - גזרי ושמיר.
- בניד אפונה:**
1 כף וסק עגבניות	1 שקית מרק בשר
1 כף חומץ הדרים	עם אטריות ביצים
1 כפית רוטב סויה	1 קופסה אפונה (מסוננת)
1/4 כפית אבקת שום	3 כפות אטריות יבשות
3 פרוטות נקניק סלמי	(רצוי בצורת שבלול)
1/2 כפית חמיר לקוביות.	1 כף מרגרינה
1/2 כוסות מים	1 בצל בינוני קצוץ דק
מלח ופלפל לפי הטעם.	1 כפית סוכר
- אופן ההכנה:**
- לטגן את הבצל בסיר עם מרגרינה עד קבלת גוון זהוב, להוסיף סוכר ונקניק ולטגן עד 2-3 דקות.
 - להוסיף רסק עגבניות, סויה וחומץ ולערבב היטב. לצקת פנימה את המים ואבקת המרק ולהביא לרתיחה תוך בחישת מדי פעם. לבשל כ-5 דקות.
 - להוסיף אטריות ואפונה ולבשל עוד כ-5 דקות. להגיש חם.